

for at dække Gjelden til Amtsforvalterens Bo for Skatterestancerne, saa har Administrationen ikke undseet sig ved igjen at forulempe de senere Besiddere med Sagsmaal for disse samme Skatterestancer; ja, det er gaaet saa vidt, at man for Skatterestancer, der skulle hvile paa en Eiendom fra 1813 og 1814, og som ikke udgjøre meer end 1 Rbd., har ladet en Sagfører beskikke for det Offentlige (Latter). Der har maattet tilkjendes ham Salair af Repartitionsfonden, og slike Sager ere blevne appellerede. Administrationen har ikke været tilfreds med at tage dem ved Underretterne. Rigtig nok er der nu for ikke lange siden falden en Høiesteetsdom, som fritog nogle af dem, der saaledes vare søgte, for at betale disse Skatterestancer, fordi at Regjeringen ikke kunde godtgjøre, at den havde dem tilgode, da Amtsluehovedbogen for det paagjældende Aar var kastet bort og ikke kunde findes; men det er ikke alle af dem, der ere blevne søgte, som have fundet det rigtigt at tage en Sagfører, der kunde fremsætte en Paastand om, at det Offentlige skulde documentere sin Fordring ved Udskrift af Hovedbogen for den Tid, for hvilken disse Restancer vare opførte, og der er en Mængde Beboere i det paagjældende District, som ere blevne uleilighede for slike smaa Fordringer eller for Fordringer, som det Offentlige ikke tilbørligt kan godtgjøre med Rette at tilkomme, med mange Møder deels i Retten, deels hos den Mand, som Regjeringen har antaget til at undersøge disse Fordringer nærmere, saa jeg troer, at det Udbytte, som kunde ventes deraf, i mange Tilfælde ikke kunde svare til den Uleilighed, som Administrationen har gjort sig selv og har gjort Beboerne, for mulig at faae en Indtægt for Statskassen. Jeg troer virkelig, at det er et Forhold, som kunde trænge til endeligt at faae en endelig Ordning, og jeg skulde derfor meget ønske, at Finantsministeren maatte faae en Bemyndigelse til at afgjøre saadanne ældre Fordringer uden Sagsmaal.

Finantsministeren: Ja, den ærede Taler har ganske rigtigt forudsat, at jeg kunde have et Ord at sige om denne Deel af Udvalgets Betænkning, og naar jeg ikke har gjort det tidligere, saa var det, fordi jeg vilde afvente, at man var færdig med Discussionen

om de nordlige Vilande, for at denne mindre interessante Discussion ikke skulde gaae reent tabt. Jeg skal da, hvad den første Deel af Udvalgets Betænkning til dette Punkt angaaer, erklære, at jeg, da nu Aaret er saa langt fremrykket, uden at der er kommen nogen Løsning paa vore politiske Forviklinger, ikke kan have Noget at erindre imod, at de Resourcer, som Pag. 46 i Finantslovudkastet ere opførte for Reservefondet, gaae bort for denne Gang, forbeholdende mig de Forslag, som for Fremtiden kunde være for Finantsministeren i det Sted at gjøre. Jeg vil heller ikke erindre noget Væsentligt mod de Rettelser, som ere opførte paa Tavlen under Nr. 1, 3, 4 og 5, der af Udvalget ere motiverede ved, at det er bedre ikke paa dette Sted at afforte Krigsskatten. Da her saaledes blot er Spørgsmaal om en Form har jeg ikke noget Væsentligt at erindre imod, at Udvalgets Forslag tages tilfølge, idet jeg dog kun maa bemærke, at naar Statsregnskabet i sin Tid forelægges, vil det være vanskeligt at undgaae, at Krigsskatten affortes netop paa dette Sted ved Indtagten af Activerne.

Hvad Forslaget under Nr. 6 derimod angaaer, hvor Udvalget har erklæret sig enig i det, som i Lovudkastet Pag. 54 har været begjært, nemlig en Bemyndigelse til at affrive aldeles uskkre Fordringer, der have henstaaet i over 20 Aar, saa, hvor nødig jeg end her vil gaae ind paa en Discussion heraf, maa jeg dog tillade mig at bemærke, at denne Bemyndigelse er meget ønskelig for Finantsministeren; og jeg kan derfor ikke ganske indsee, hvorfor, naar, som Udvalget selv har udtaalt, dette Forslag i og for sig befindes „henjigtsmæssigt“, man da blot, fordi denne Bestemmelse findes „i Finantsloven“, vil undlade strax at meddele den begjærte Bemyndigelse og derimod opfordre Regjeringen til at komme frem med et dertil sigtende særligt Forslag. Jeg maa endnu, med Hensyn til denne Bemyndigelse, bemærke, at det slet ikke er sagt, at jeg, som Finantsminister, fordi jeg for i Aar har begjært en saadan, derfor ønsker, at den skal gaae over til en fast Regel. Jeg ønsker den for indeværende Finantsaar og maaskee ogsaa for det næste, for derved at